

Ztracený podzim

Vladimír Mišík

Prořídle plátno platanů
a kleny zasklené deštěm.
Jak dlouho tu ještě zůstanu,
jak dlouho tu smím být ještě?

Mou bludnou ledvinu po ránu
vždy sevřou studené kleště.
Jak dlouho tu ještě zůstanu,
jak dlouho tu musím být ještě?

Má zmizelá pradlenka nepíše,
smutné jsou večery bez ní,
jen její olezlý kožíšek
mě ve vůni fialek vězní.

Život mi ubíhá v oblacích,
jen po troškách z něho krađu,
když sklenku za sklenkou obracím
ztracený v bezlistém sadu.